

Tikros istorijos iš turo!

11 dalis, 7 skyrius *Šrila Indradjumna Svamis*

Liepos 1 - 25, 2010

Gyva "Gita"

Kai birželio pradžioje išskridau iš Jungtinių Valstijų į Varšuvą, Lenkija vis dar liūdėjo dėl prezidento Lech Kaczynski netekties, kuris balandžio pradžioje žuvo lėktuvo katastrofoje Rusijoje. Kartu su juo žuvo ir žmona bei daugybė kitų svarbių Lenkijos asmenų. Priešlaikiniai prezidento rinkimai turėjo įvykti liepos 5, tą dieną buvo numatytas ir pirmasis mūsų vasaros festivalis Baltijos jūros pakrantėje.

Kitą dieną įlipau į mažą lėktuvą, skrendantį į Ščeciną, miestą netoli mūsų bazės pajūryje. Tai turėjo būti aštuonių valandų kelionė lėktuvu ir po to automobiliu, o aš prastai jaučiausi dėl laiko juostų kaitos, tai turėjau apsirengti nevaišnaviškais drabužiais, tikėdamasis išvengti diskusijų lėktuve. Atsisėdęs, tarp keleivių pajutau niūrias nuotaikas.

Lėktuvui skrendant apie penkiolika minučių, prabilo šalia manęs sėdintis vyriškis.

- Ar žinote, kad žmonės spokso į jus? – paklausė jis.

Apsižvalgiau ir mano akys susitiko su keletu kitų keleivių akių, kurie iš tiesų spoksojo į mane. Jie greitai nusuko žvilgsnį.

- Nežinojau to.

- O kas toks būsite?- paklausė jis.

- Mano pavardė Tibbits, pone, - atsakiau. – Aš skrendu į pajūrį trumpom atostogom.

- Jūs neatostogaujate, - pasakė jis. – Aš taip pat jus stebėjau. Jūs žmogus, turintis tikslą. Ką jūs iš tiesų ruošiatės daryti?

Negalėjau nesišypsoti dėl jo intuicijos.

- Iš tiesų, - atsakiau, - esu Harė Krišna bhaktas ir kasmetinio Indijos festivalio pajūryje dalyvis.

- O, Indijos festivaliai, - pasakė jis. – Gerai juos žinau. Buvau trijuose jūsų festivaliuose praeito amžiaus 10-tame dešimtmetyje. Jie buvo labai puikūs.

- Ačiū, - pasakiau. – Nuo to laiko pasistūmėjome į priekį. Turėtumėte vėl mus aplankyti.

- Aplankysiu, - atsakė jis.

- Tačiau pasakykite man, - paklausiau, - iš ko supratote, kad turiu tikslą gyvenime, kaip jūs tai pavadinate?

Jis šypsojosi.

- Keturiasdešimt metų dirbu advokatu, - pasakė jis. – Mano darbas žinoti tikrus žmonių ketinimus.

Ščecine mane pasitiko Amritananda dasa ir nuvežė į mūsų bazę, kuri nuo veiklos dūzgė lyg bičių avilys.

Tuo pat susiradau Nandini dasi, kurios nemačiau dešimt mėnesių.

Apsikeitėme pasisveikinimo žodžiais ir tuomet kibome į darbą.

- Negavau nuo tavęs jokių skubių el. laiškų, - pasakiau, - taigi manau, kad viskas vyksta sklandžiai.

- Nenorėjau jūsų trukdyti, - pasakė ji. – Jūs ir taip daug rūpesčių turite dėl kitų savo pareigų. Tačiau keletas šių metų renginių buvo pakibę ant plauko. Tik šį rytą mums buvo suteiktas leidimas pirmajam sezono festivaliui Dzvižyne.

- Ką? – paklausiau.- Juk festivalis Dzvižyne šį vakarą.

- Šiais metais pajūryje vyksta įvairios politikos, - pasakė Nandini. – Daug žmonių, kurie mums padėdavo, prarado darbus ir išvyko.

- Praeitą mėnesį, - tęsė ji, - kai lankiausi Dzvižyno miesto taryboje, niekas manęs nepažino ir nelabai susidomėjo šią vasarą suteikti vietą festivaliui. Bandžiau keletą kartų, tačiau veltui. Šį rytą pabandžiau paskutinį kartą. Atsisėdau minioje žmonių prie registratorės. Praėjo dvi valandos, kai iš kabineto ėjęs pro šalį žmogus pažino mane.

“O, labas, - pasakė jis. – Ką čia veikiate?”

- Pasakiau: “Bandau gauti leidimą Indijos festivaliui.”

Jis pasisuko į registratorę ir pasakė: “Ši ponija ir jos kolegės vadovauja mūsų miesto renginiams jau daugybę metų. Turite tuoj pat jai padėti.”

Staiga atsidūriau eilės priekyje. Registratorė paklausė: “Kaip galėčiau jums padėti?”

- Pasakiau: “Mums reikia vietos programai. Ji gana didelė. Vidutiniškai į renginį susirenka penki tūkstančiai žmonių.”

Ji su nuostaba įsispoksojo į mane. Tuomet patikrino savo kompiuterį ir pasakė: “Atleiskite. Visos vietos užimtose.”

Atrodė, kad atsitrenkiau į kitą plytų sieną, tačiau nusprendžiau paskutinį kartą pamėginti. Pasakiau: “Gal galėtumėte sujungti su miesto kultūrinių renginių direktoriumi?”

Vien norėdama mane nuraminti, ji pakėlė ragelį ir paskambino direktoriui. “Atsiprašau, kad trukdau jus, pone, tačiau čia yra ponija, kuri nori surengti programą penkiems tūkstančiams žmonių.”

Ji pažvelgė į mane ir paklausė: “Jis nori žinoti, koks tai renginys.”

- Pasakiau: “Indijos festivalis”, o ji perdavė direktoriui: “Tai Indijos festivalis.”

Jos veidas išbalavo. Ji pasakė direktoriui: “Taip, tuoj pat. Atleiskite. Štai ji.” Ir ji perdavė man telefoną.

Direktorius pažinojo mane iš ankstesnių apsilankymų, ir jis pradėjo atsiprašinėti. Jis pasakė: “Man labai gaila už sukeltus nepatogumus, labai atsiprašau. Jūsų renginys vienas iš svarbiausių vasaros renginių mieste. Stebėjaisi, kodėl šiame iš jūsų nieko nesigirdėjo.”

- Pasakiau: “Visą mėnesį stengiausi surasti vietą, tačiau panašu niekas iš administracijos manęs daugiau nepažįsta. Registratorė pasakė, kad nėra laisvų vietų.”

Jis akimirką patylėjo, o po to pasakė: “Suteiksime jums mažą parkelį pačiame miesto centre. Jums net nereikės skelbti apie renginį. Visi tiesiog ateis tiesiai į jį.”

Nandini šypsojosi.

- Štai taip viskas vyko, Šrila Gurudeva, - pasakė ji.

- Nuostabi istorija, Nandini, - pasakiau. – Bent jau direktorius prisimena mus.

Atrodė, kad tą vakarą visas miestas susirinko mūsų festivalyje, žmonių buvo daug daugiau, nei mums įprasta penkių tūkstančių žmonių minia.

- Tik pažiūrėkite, Šrila Gurudeva, - pasakė Nandini, kai vaikštinėjome po festivalio vietą. – Pažvelkite, kaip Viešpats Čaitanja mums padeda.

- Aš dažnai būnu Jo malonės liudininku šiame ture, - pasakiau, - tačiau niekada nenustoju stebėtis.

Nandini nusijuokė.

- Dar kai kas įvyko šį rytą, - pasakė ji. – Ilgą laiką kovojau dėl vietos Ustornėje Morskėje. Mūsų festivalis numatytas kitą savaitę. Vietą, kurioje jis kiekvienais metais vykdavo, nuomoja diskotekų baras. Jie planuoja pastatyti staliukus, kad žmonės galėtų sėdėti lauke ir gerti alų. Kreipiausi į juos daugybę kartų prašydama išnuomoti tą vietą, tačiau jie tiesiog juokėsi iš manęs.

- Praeitą vakarą pabandžiau paskutinį kartą, - tęsė ji. – Kalbėjausi su vyru, kuris nusipirko vietą. Jis nusijuokė ir paklausė: “Kultūrinis renginys? Turbūt juokaujate. Mūsų kultūra – gerti alų ir šokti su seksualiomis moterimis”.

- Šį rytą, 6 valandą, jis paskambino man. Jis pasakė: “Galite naudotis vieta”.

- Sustingau. Pasakiau: “Labai ačiū. Kas privertė jus apsigalvoti?”

- Jis atsakė: “Praeitą naktį susapnavau sapną, nuostabų sapną. Kai nubudau, pasakiau žmonai, kad noriu, jog tas dvasinis festivalis vyktų mūsų mieste. Ji pasakė, kad prarasime pinigus, tačiau man tai nerūpi”.

Nandini gūžtelėjo pečiais ir pažvelgė į viršų.

- Taigi matote, Šrila Gurudeva, - pasakė ji, - viskas vyksta tik nesuvokiamos malonės dėka.

Po dešimties dienų mes pristatėme festivalį Ustonėje Morskėje. Mėgavausi juo labiau, nei kitais, žinodamas, kad jis vyksta tik aukštesnio potvarkio dėka. Tūkstančiai žmonių plūstelėjo pas mus, visą vakarą džiaugdamesi mūsų scenos programa, lankėsi palapinėse ir vegetariniame restorane.

Vaikštinėjant prie manęs priėjo vyras ir pradėjo pasakoti neįtikėtiną istoriją.

- Prieš trisdešimt metų, - pradėjo jis, - keliavau po Indiją. Važiavau iš Delio į Tadž Mahalą Agroje, kai mano taksi vairuotojas nusuko nuo kelio į mažą miesteliuką. Kai važiovome, dėmesį patraukė daugybė šventyklų ir šventų žmonių ir aš paprašiau čia mane išleisti.

- Vaikštinėjau aplinkui ir užsukau į šventyklą su trimis dideliais altoriais. Ten buvo daug žmonių, indų ir vakariečių, jie dainavo ir šoko priešais statulas altoriuose. Nuotaika buvo puiki. Tiesiog negalėjau išeiti. Visą savaitę kiekvieną dieną grįždavau į tą šventyklą. Atmosfera buvo dieviška. Net svarsčiau, gal apsigyvenus ten kuriam laikui, tačiau šeima ir verslas grąžino mane į Vakarus. Nuo to laiko vis galvoju apie tą šventyklą ir atmosferą.

- Tada keisčiausias dalykas nutiko šiandien. Mačiau jus dainuojančius paplūdimyje, dalinančius kvietimus į festivalį. Kažkaip jūsų dainavimas priminė man tą Indijos šventyklą. Nusprendžiau ateiti į jūsų renginį ir dabar esu sužavėtas. Jaučiu tą patį džiugesį ir laimę, kuriuos patyriau toje Indijos šventykloje. Negaliu to suprasti.

- Ar atsimenate ką nors ypatinga tuose šventyklos altoriuose? – paklausiau.

- Taip, pone, - atsakė jis. – Tolimesniajame altoriuje kairėje buvo dvi statulos, vaizduojančios du jaunos vyrus, kurie šoko iškėlę rankas. Viduriniajame du berniukai stovėjo atsipalaidavę, vienas juodas, kitas baltas, o vienas turėjo fleitą. Dešiniajame altoriuje buvo graži pora. Vyras taip pat turėjo fleitą.

- Ši šventykla vadinama Krišnos ir Balaramos šventykla, - pasakiau. – Tai vienas iš svarbiausių mūsų centrų. Šis festivalis išsiskleidė iš to centro. Mūsų šalis yra lyg keliaujanti šventykla.

Jis pakėlė savo rankas prie galvos.

- Nuostabu! – pasakė jis.

Šypsojaisi.

- Galbūt šį kartą neturėtumėte išvažiuoti, - pasakiau.

Po akimirkos priėjo bhaktas ir supažindino mane su kitu vyru.

Vyras paspaudė man ranką.

- Vis dar negaliu patikėti, - pasakė jis.

- Patikėti kuo? – paklausiau.

- Esu filosofijos profesorius, - pasakė jis. – Prieš keletą mėnesių susidomėjau Rytų religijomis. Internetu susiradau “Bhagavad-gitą” ir užsisakiau vieną egzempliorių. Pasiėmiau ją su savimi važiuodamas atostogauti ir skaičiau ją paplūdimyje, kai staiga pasirodėte jūs visi – dainuojantys ant smėlio. Kai pirmą kartą pamačiau jus, tiesiog nusijuokiau. Maniau, kad esate sekta. Tariau sau: “Šie žmonės turėtų paskaityti “Bhagavad-gitą” ir sužinoti, kokia iš tiesų yra Indijos kultūra”.

- Kai ėjote pro šalį, man buvo duotas kvietimas į festivalį Dzvižyne, kuris vyko praeitą savaitę. Dėl juoko nusprendžiau nueiti. Tačiau koks buvau apstulbęs, kai jūs užlipote ant scenos ir skaitėte paskaitą. Pradėjote sakydamas, kad šis judėjimas yra autoritetingas, nes remiasi senoviniais šventraščiais, tokiais kaip “Bhagavad-gita”. Vos nenukritau, kai jūs iškėlėte tą pačią knygą, kurią nusipirkau internetu: Šrilos Prabhupados “Bhagavad-gitą kokia ji yra”. Atvažiavau į Ustronę Morskę vien tam, kad pasakyčiau, jog jūsų festivalis yra lyg gyva “Gita”.

- Labai ačiū, - pasakiau. – Negalėčiau sugalvoti geresnio komplimento.

Kaip tik tuomet Bradža Kišor dasa, mūsų scenos menedžeris, pribėgo prie manęs.

- Maharadža, - pasakė jis, - vėluojate skaityti paskaitos ir į baigiamąjį kirtaną.

Nuskubėjau prie scenos vilkdamas su savimi profesorių, o kai pradėjau dvidešimties minučių kalbą, jis patogiai sėdėjo priekinėje eilėje. Kai baigiau, didžiulė auditorija plojo, o aš atsisėdau dainuoti baigiamojo kirtano.

“Ačiū Viešpatie, - pagalvoju. – Šie žmonės vos neprarado galimybės išgirsti šventuosius vardus. Ačiū, kad įsiterpei.”

Pradėjau lėtai, tačiau didinau tempą, kai bhaktai ir svečiai pradėjo laisvai šokti lauke, jauni ir vyresni lingavo sustoję ratu priešais sceną. Tai nebuvo nieko nauja – tai vyksta kiekvieną vakarą – tačiau kažkodėl tai nuolat gerėja.

Nesuvokiau, kiek laiko mes dainavome, kai priešais sceną pasirodė Džajatamas ir bakstelėjo į laikrodį.

- Jau po dešimtos vakaro, - ištarė jis be garso, vien lūpomis. – Mums reikia baigti.

Baigiau kirtaną ir liūdnai žiūrėjau, kaip skirstėsi minia. Kai nulipau nuo scenos, prie manęs priėjo vyras.

- Turiu su jumis pakalbėti, - pasakė jis. Akimirką patylėjo, o po to įsraudė į mano ranką penkiasdešimt zlotų.

- Ar galite palaiminti? – paklausė jis. – Prašom, maldauju, paimkite šiuos pinigus ir palaiminkite mane, kad niekuomet nepamirščiau dainos, kurią jūs dainavote, žodžių. Noriu ją atsiminti ir dainuoti kiekvieną likusią savo gyvenimo dieną, kad galėčiau būti toks pat laimingas, kaip ir jūs. Niekuomet nejaučiau tokio džiaugsmo, kurį patyriau šį vakarą dainuodamas kartu su jumis.

Pradėjo rinktis aplinkui žmonės.

- Palaiminkit jį! – pasakė vyras.

- Negalite jam atsakyti! – sušuko moteris.

Šypsojasi.

- Gerai, pone, - pasakiau. – Laiminu, kad visuomet kartotumėte šventuosius Krišnos vardus ir būtumėte laimingas amžinai.

Stebėtojai plojo.

Kai su keletu bhaktų važiovome atgal į bazę, tylėjome. Visi nugrimzdo į apmąstymus apie malonę, kuri užplūdo tą vakarą. Galiausiai Amritananda prakalbo.

- Šrila Gurudeva, - pasakė jis, - ar jūs patenkintas festivaliu?

- Tai šiuolaikiniai Mahaprabhu žaidimai, - atsakiau. – Nėra kaip paaiškinti nesuvokiamo tokios gausybės žmonių pasikeitimo, vykstančio jų širdyse. Tik ypatingos malonės dėka mes tokiu būdu padedame Šrilai Prabhupadai.

Tą naktį nuėjau gultis jausdamas didelį pasitenkinimą savo širdyje.

Šrila Prabhodananda Sarasvati rašo: Didingas atsidavimo tarnystės kelias, kuris glumino praeities išminčius, kurio neturi galios pasiekti materialus intelektas, kurio negalėjo suprasti Šukadeva Gosvamis ir kurio maloningasis Viešpats Krišna niekada neatskleidė net Savo artimiausiems draugams, yra ta vieta, kur brangūs Viešpaties Gauros bhaktai laimingai mėgaujasi žaidimais.”

[Šri Čaitanja-čandramrita, 4 skyrius, 1 posmas]